Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
PAOLA MENGOZZIJA
od 12. studenoga 2014.[1]

Predmet C-585/13 P

Europäisch-Iranische Handelsbank AG
protiv

Vijeća Europske unije

„Žalba – Mjere ograničavanja protiv Irana – Popis osoba i subjekata na koje se primjenjuje zamrzavanje financijskih sredstava i gospodarskih izvora – Uvrštenje tužiteljeva imena – Kriteriji za uvrštavanje na popis – Zabrana izbjegavanja mjera ograničavanja – Pretpostavke zakonitosti financijskih transakcija koje uključuju iranske banke uvrštene na popis – Oslobađanje financijskih sredstava – Postupci prethodne dozvole – Odobrenja koja je izdalo nadležno nacionalno tijelo – Postupak zvan ‚preko trećih osoba' – Općenita dozvola"

Sadržaj

I – Okolnosti spora i pobijana presuda 3

II – Postupak pred Sudom i zahtjevi stranaka 5

III – Pravna analiza 5

A – Prvi žalbeni razlog i prvi dio drugog žalbenog razloga, koji se temelje na pogrešci koja se tiče prava time što je Opći sud pogrešno smatrao da je žalitelj priznao da je izvršio transakcije koje je Vijeće navelo u obrazloženjima pobijanih akata 6

1. Argumentacija žalitelja 6

2. Analiza 7

B – Drugi dio drugog žalbenog razloga, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava time što je Opći sud pogrešno smatrao da je EIH ispunio kriterije za uvrštavanje na popis 8

1. Argumentacija žalitelja 8

a) Transakcije navodno isključene iz područja mjera ograničavanja 8

1 — Izvorni jezik: francuski

b) Navodno odobrene transakcije 8

c) Transakcije izvršene prema postupku preko trećih osoba 9

2. Analiza 11

a) Transakcije koje su navodno isključene iz područja mjera ograničavanja 11

b) Navodno odobrene transakcije 12

c) Transakcije izvršene prema postupku preko trećih osoba 13

i) Zakonitost općih dozvola 13

ii) Članak 21. Uredbe br. 961/2010 14

iii) Postupak preko trećih osoba i zabrana zaobilaženja mjera ograničavanja 16

C – Treći žalbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava u vezi s tumačenjem i primjenom načela legitimnih očekivanja i pravne sigurnosti 17

1. Argumentacija žalitelja 17

2. Analiza 18

D – Četvrti žalbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava u tumačenju članka 32. stavka 2. Uredbe br. 961/2010 i načela proporcionalnosti 20

1. Argumentacija žalitelja 20

2. Analiza 21

IV – Troškovi 23

V – Zaključak 23

1. Predmetnom žalbom koju je podnio Europäisch-Iranische Handelsbank AG (u daljnjem tekstu: EIH) zahtijeva se ukidanje presude Općeg suda Europske unije Europäisch-Iranische Handelsbank AG/Vijeće [2] (u daljnjem tekstu: pobijana presuda), kojom je potonji djelomično odbio žaliteljev zahtjev za poništenje određenog broja akata koji su prethodili njegovu uvrštenju i zadržavanju na popisima osoba, subjekata i tijela (u daljnjem tekstu: osobe i subjekti) čija imovina treba biti zamrznuta u kontekstu borbe protiv širenja nuklearnog oružja u Iranu.

2. Vijeće Europske unije svoju odluku o zamrzavanju njegovih financijskih sredstava obrazložilo je činjenicom da je žalitelj izvršio određen broj financijskih transakcija koje su uključivale subjekte uvrštene na popis, to jest one koji već jesu predmet mjera ograničavanja, unatoč činjenici da su njihova financijska sredstva trebala biti zamrznuta. Najistaknutiji pravni problem u predmetnoj žalbi jest pitanje jesu li odobrenja ili dozvole koje je EIH-u navodno izdao Bundesbank – nacionalno tijelo nadležno u skladu sa zakonodavstvom Europske unije za odobrenje oslobađanja financijskih sredstava

2 — T-434/11, EU:T:2013:405

subjekata koji su uvršteni na popis ili financijskih transakcija namijenjenih osobama i iranskim subjektima koji nisu uvršteni na popis i onima koji potječu od njih – bili dovoljni kako bi se subjekt koji je ustvari izvršio navedene transakcije zaštitio od uvrštenja na popise i, prema tome, kako bi se spriječila odluka Vijeća o zamrzavanju žaliteljevih financijskih sredstava.

I – **Okolnosti spora i pobijana presuda**

3. Iz točke 1. i sljedećih točaka pobijane presude proizlazi da je žalitelj njemačka banka specijalizirana za usluge i djelatnosti vezane za Iran ili u Iranu.

4. Predmet pred Općim sudom pokrenut je u kontekstu povezanom s primjenom mjera ograničavanja uvedenih radi izvršenja pritiska na Iran kako bi prekinuo nuklearne aktivnosti koje predstavljaju rizik širenja nuklearnog oružja i razvoj sustava ispaljivanja nuklearnog oružja (u daljnjem tekstu: širenje nuklearnog oružja).

5. Odluka Vijeća 2010/413/ZVSP od 26. srpnja 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Zajedničkog stajališta 2007/140/ZVSP [3], s jedne strane, i Uredba Vijeća (EU) br. 961/2010 od 25. listopada 2010. o određivanju mjera ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe br. (EZ) br. 423/2007 [4], s druge strane, predstavljaju okvirne mjere za naš predmet koje uspostavljaju načelo zamrzavanja financijskih sredstava i gospodarskih izvora osoba i subjekata čija se imena nalaze na popisima u Prilogu II. Odluci 2010/413 i u Prilogu VIII. Uredbi br. 961/2010 te određuju uvjere za te mjere.

6. Dana 23. svibnja 2011. Vijeće je donijelo Odluku 2011/299/ZVSP o izmjeni Odluke 2010/413 [5] kao i Provedbenu uredbu (EU) br. 503/2011 o provedbi Uredbe br. 961/2010 [6] (u daljnjem tekstu zajedno: akti od 23. svibnja 2011.).

7. Tim dvama aktima Vijeće je prvi put uvrstilo žaliteljevo ime na popise u Prilogu II. Odluci 2010/413 i Prilogu VIII. Uredbi br. 961/2010, obrazlažući to time da „EIH znatno pomaže mnogim iranskim bankama dajući im druge mogućnosti za izvršavanje transakcija koje su onemogućene sankcijama [Unije] protiv Irana. EIH djeluje kao savjetnička i posrednička banka za transakcije s iranskim subjektima koji su uvršteni na popis. Početkom kolovoza, na primjer, EIH je zamrznuo račune banke Saderat Iran i banke Bank Mellat pri EIH-u Hamburg, banaka koje je na popis uvrsti[la] [Unija]. Ubrzo nakon toga EIH je ponovno počeo poslovati u eurima s bankama Bank Mellat i Bank Saderat Iran i pritom koristio račune EIH-a pri iranskoj banci koja nije uvrštena na popis. U kolovozu 2010. EIH je uspostavio sustav kako bi omogućio redovite isplate bankama Bank Saderat London i Future Bank Bahrein na takav način da se izbjegnu sankcije [Unije]. Od listopada 2010. EIH je nastavio djelovati kao posrednik za plaćanja sankcioniranim iranskim bankama, uključujući Bank Mellat i Bank Saderat. Te sankcionirane banke moraju svoja plaćanja preusmjeriti na EIH preko Iranske banke za industriju i rudarstvo (Iran's Bank of Industry and Mine). Godine 2009. Post Bank koristila je EIH da izbjegne sankcije koje su, među ostalim, uključivale transakcije u ime banke Bank Sepah koju je na popis uvrstio [UN]. Banka Bank Mellat koju je na popis uvrsti[la] [Unija] jedna je od matičnih banaka EIH-a".

3 — SL L 195, str. 39. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 220.)

4 — SL L 281, str. 1.

5 — SL L 136, str. 65. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 9., str. 197.)

6 — SL L 136, str. 26.

8. Nakon ovog prvog uvrštenja na popis, žalitelj je Vijeću između svibnja i srpnja 2011. uputio više zahtjeva za pružanje podataka i za dostavu dokumenata kao i zahtjev za saslušanje i preispitivanje odluke o uvrštenju. Također je Vijeću podnio svoja očitovanja. U odgovoru na te zahtjeve Vijeće je žalitelju navelo da razlozi njegova uvrštenja proizlaze iz prijedloga koji je uputila država članica a da Vijeće nije raspolagalo nikakvim dodatnim podatkom. Vijeće je žalitelju, osim toga, dostavilo primjerak prijedloga za uvrštenje.

9. Vijeće je zadržalo uvrštenje žalitelja na popise Odlukom 2011/783/ZVSP od 1. prosinca 2011. o izmjeni Odluke 2010/413[7] kao i Provedbenom uredbom (EU) br. 1245/2011 od istog dana o provedbi Uredbe br. 961/2010[8]. Potom je Vijeće 5. prosinca 2011. žalitelju uputilo dopis kojem je bila priložena preslika navedene odluke i navedene provedbene uredbe te kojim ga je obavijestilo da je njegovo ime, nakon preispitivanja početnih popisa i razmatranja žaliteljevih očitovanja izloženih u korespondenciji između svibnja i srpnja 2011., zadržano na popisima zbog činjenice da je pružao zabranjene financijske usluge subjektima uvrštenima na popis – činjenice koja je, prema mišljenju Vijeća, bila sastavni element potpore iranskim nuklearnim djelatnostima koje predstavljaju rizik širenja nuklearnog oružja. Nakon što je zaprimio taj dopis, žalitelj je ponovno postavio zahtjev za saslušanje, ostao pri svojim očitovanjima i ponovno zatražio preispitivanje uvrštenja.

10. Iz različitih EIH-ovih dopisa upućenih Vijeću[9] proizlazi da je, kad je riječ o svim transakcijama koje su uključivale iranske banke s popisa, uvijek postupao s dozvolom ili odobrenjem i pod nadzorom Bundesbanka. EIH je, osim toga, izložio Vijeću detalje postupka zvanog „preko trećih osoba“, na temelju kojeg je, kako je EIH i isticao, izvršavao transakcije koje se odnose i na ranije aktivnosti iranskih banaka s popisa. Taj postupak sastoji se „u mogućnosti subjekta koji je uvršten na popis da se riješi duga koji proizlazi iz obveze koja prethodi njegovu uvrštavanju na popis prema vjerovniku sa sjedištem na području Unije prenošenjem potonjem sredstava na raspolaganje putem posrednika, subjekta koji nije određen kao predmet takvih mjera“[10].

11. Tužbom podnesenom tajništvu 3. kolovoza 2011., a nakon toga prilagodbom tužbenog zahtjeva u dvama navratima[11], žalitelj je pokrenuo postupak za poništenje, zahtijevajući od Općeg suda da s učinkom bez odgode poništi akte od 23. svibnja 2011., Odluku 2011/783, Provedbenu uredbu br. 1245/2011 i Uredbu br. 267/2012, u dijelu u kojem se oni na njega odnose, da proglasi neprimjenjivima članak 20. stavak 1. točku (b) Odluke 2010/413, članak 16. stavak 2. Uredbe br. 961/2010 i članak 23. stavak 2. Uredbe br. 267/2012[12] te da naloži Vijeću snošenje troškova.

12. U prilog svojim tako izmijenjenim tužbenim zahtjevima žalitelj je istaknuo četiri tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog temeljio se na povredi obveze obrazlaganja, žaliteljevih prava na obranu i prava na djelotvornu sudsku zaštitu. Drugi tužbeni razlog temeljio se na očitoj pogrešci u ocjeni zbog činjenice da Vijeće, kao prvo, nije dostavilo dokaze transakcija navedenih u obrazloženjima akata protiv kojih je usmjeren postupak pokrenut pred Općim sudom, kao drugo, nisu bile ispunjene pretpostavke za uvrštenje i zadržavanje EIH-ova imena na popisima i, kao treće, Vijeće nije u dovoljnoj mjeri izvršilo procjenu i preispitivanje odluke o uvrštenju. Treći istaknuti tužbeni razlog temeljio se na povredi načela zaštite legitimnih očekivanja i pravne sigurnosti kao i prava na dobru upravu. Naposljetku,

7 — SL L 319, str. 71. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 11., str. 104.)

8 — SL L 319, str. 11.

9 — Vidjeti točku 167. pobijane presude.

10 — Točka 51. pobijane presude

11 — Prvi put nakon donošenja akata od 1. prosinca 2011. (vidjeti točku 9. ovog mišljenja) i drugi put nakon donošenja Uredbe Vijeća (EU) br. 267/2012 od 23. ožujka 2012. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe br. 961/2010 (SL L 88, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 4., str. 194.). Uredba br. 267/2012 u članku 23. stavku 2. točkama (a) i (b) predviđa zamrzavanje financijskih sredstava osoba, subjekata ili tijela navedenih u njezinu Prilogu IX., u kojem se nalazi žaliteljevo ime.

12 — Te odredbe definiraju kriterije koje neka osoba ili subjekt mora ispunjavati kako bi mu financijska sredstva bila zamrznuta. One posebno predviđaju zamrzavanje financijskih sredstava onih koji pomažu subjektu s popisa u svrhu kršenja sustava mjera ograničavanja donesenih protiv njega.

četvrti tužbeni razlog temeljio se na povredi načela proporcionalnosti, prava vlasništva i prava na slobodu poduzetništva. Osim toga, žalitelj je istaknuo prigovor nezakonitosti koji se odnosio na članak 20. stavak 1. točku (b) Odluke 2010/413, članak 16. stavak 2. točku (b) Uredbe br. 961/2010 i članak 23. stavak 2. Uredbe br. 267/2012.

13. Opći sud u pobijanoj presudi usvojio je drugi tužbeni razlog u dijelu u kojem se odnosi na akte od 23. svibnja 2011. Preispitujući prigovor koji se odnosi na procjenu prijedloga početnog uvrštenja Vijeća [13], Opći sud presudio je da je na Vijeću da preispita relevantnost i utemeljenost podataka i dokaza koji su mu bili podneseni, s obzirom na to da je prijedlog zamrzavanja žaliteljevih financijskih sredstava došao iz države članice. Međutim, kako je Vijeće i samo priznalo, ono je raspolagalo samo prijedlogom, ne i drugim elementima, a pogotovo ne drugim dokazima. Opći sud stoga je zaključio da, s obzirom na to da je riječ o prvom žaliteljevu uvrštenju, Vijeće u trenutku donošenja akata od 23. svibnja 2011. nije moglo provjeriti utemeljenost elemenata podnesenih protiv žalitelja u prijedlogu za uvrštenje na popis. Posljedično, poništio je jedino akte od 23. svibnja 2011. vezano za početno žaliteljevo uvrštenje, u onom dijelu u kojem se na njega odnose.

14. U preostalom dijelu tužba je odbijena.

II – **Postupak pred Sudom i zahtjevi stranaka**

15. EIH je 19. studenoga 2013. podnio žalbu protiv pobijane presude. Zahtijevao je od Suda da ukine pobijanu presudu u navedenim točkama, da s učinkom bez odgode poništi tri akta koja Opći sud nije poništio – to jest Odluku 2011/783, Provedbenu uredbu br. 1245/2011 i Uredbu br. 267/2012 (u daljnjem tekstu zajedno: pobijani akti) [14] – u mjeri u kojoj se oni primjenjuju na EIH i da Vijeću naloži snošenje troškova prvostupanjskog i drugostupanjskog postupka.

16. U svojem odgovoru na žalbu Vijeće je zahtijevalo od Suda da u cijelosti odbije žalbu i da žalitelju naloži snošenje troškova Vijeća.

17. U svojem odgovoru na žalbu Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske, intervenijent koji podržava Vijeće u prvostupanjskom postupku, zahtijevala je od Suda da odbije žalbu.

III – **Pravna analiza**

18. Žalitelj je u svojoj žalbi istaknuo četiri žalbena razloga. Prvi se odnosi na osporavanje pogreške koja se tiče prava koju je Opći sud navodno počinio kada je pogrešno zaključio da je žalitelj priznao da je izvršio transakcije koje Vijeće navodi kao opravdanje za njegovo uvrštavanje na popis. Drugi žalbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava time što je Opći sud pogrešno presudio da su bili ispunjeni temeljni kriteriji za žaliteljevo uvrštenje na popise. Treći žalbeni razlog odnosi se na osporavanje pogreške Općeg suda koja se tiče prava kada je odbio tužbeni zahtjev koji se odnosi na povredu legitimnih očekivanja i načela pravne sigurnosti. Naposljetku, četvrti žalbeni razlog temelji se na pogrešci Općeg suda koja se tiče prava time što je presudio da se žalitelj ne može pozivati na članak 32. stavak 2. Uredbe br. 961/2010.

13 — Vidjeti točku 163. i sljedeće pobijane presude.

14 — Od pobijanih akata jedino Uredba br. 267/2012 izričito navodi obrazloženja navedena prilikom početnog uvrštenja (to jest u aktima od 23. svibnja 2011.). Međutim, kako se Odluka 2011/783 i Provedbena uredba br. 1245/2011 pojavljuju kao akti koji potvrđuju akte od 23. svibnja 2011., za razvoj događaja koji slijedi smatrat ću da izričito navode obrazloženja navedena u aktima od 23. svibnja 2011. i stoga govoriti o „obrazloženjima pobijanih akata“.

A – *Prvi žalbeni razlog i prvi dio drugog žalbenog razloga, koji se temelje na pogrešci koja se tiče prava time što je Opći sud pogrešno smatrao da je žalitelj priznao da je izvršio transakcije koje je Vijeće navelo u obrazloženjima pobijanih akata*

1. Argumentacija žalitelja

19. Žalitelj u okviru ovog prvog žalbenog razloga ističe da je Opći sud pogrešno smatrao da je nepravodobno istaknuo argument kojim je osporavao izvršenje transakcija koje se navode u obrazloženjima odluka o uvrštenju i zadržavanju EIH-a na popisima osoba ili subjekata na koje se odnose dotične mjere ograničavanja, s obzirom na to da je taj prigovor bio istaknut već u stadiju podnošenja zahtjeva i zatim ponovno u odgovoru na repliku – kako o tome svjedoči i izvještaj s rasprave – i da je, sukladno tomu, u potpunosti u skladu s člankom 48. stavkom 2. Poslovnika Općeg suda. Osim toga, sâmo Vijeće nije ni osporavalo dopuštenost argumenta, koji je stoga u tim okolnostima trebalo smatrati dopuštenim. Žalitelj zahtijeva da Sud preispita prvi i drugi tužbeni razlog iznesen pred Općim sudom vodeći na odgovarajući način računa o činjenici da nije priznao da je izvršio dotične transakcije, protivno početnoj pretpostavci Općeg suda.

20. Dakle, ova početna pretpostavka poništava sva obrazloženja Općeg suda koja se odnose, s jedne strane, na prikladnost obrazloženja i poštovanje prava obrane – prvi žalbeni razlog istaknut u prvom stupnju – i, s druge strane, na očitu pogrešku u ocjeni Vijeća, koje nije pružilo dokaze o transakcijama navedenima u obrazloženjima pobijanih akata – prvi dio drugog žalbenog razloga istaknutog u prvom stupnju.

21. U tom okviru EIH ističe, s jedne strane, da mu obrazloženje pobijanih akata nije omogućilo utvrditi poveznicu s transakcijama izvršenima prema postupku preko trećih osoba, štoviše, ni samo Vijeće nikada nije moglo utvrditi poveznicu između tih transakcija i onih navedenih u obrazloženjima. EIH-ov cilj bio je objaviti sve transakcije koje je izvršio i naglasiti da su neke od njih, prema njegovu mišljenju, bile isključene iz područja mjera ograničavanja, neke je Bundesbank odobrio, a neke i dozvolio, ali EIH u tom dijelu nije mogao identificirati radnje kojima mu se prigovara u drugom primjeru [15], u kombinaciji s prvim [16] i četvrtim [17] primjerom.

22. S druge strane, EIH ističe da preispitivanje uvrštenja koje je izvršilo Vijeće nije bilo odgovarajuće jer ono nikada nije podnijelo dokaze i jer je EIH osporavao postojanje transakcija navedenih u obrazloženjima pobijanih akata. Sažet odgovor koji je Vijeće dalo EIH-u, nakon što je podnio očitovanja vezano za svoje uvrštenje, ne može predstavljati preispitivanje odluke o uvrštenju. Suprotno onomu što je presudio u točki 99. pobijane presude, Opći sud nije iz toga mogao zaključiti da je Vijeće izričito pobilo argumente koje je iznio žalitelj, s obzirom na to da se pobijanje mora temeljiti na dokazima koji se odnose na same transakcije.

23. Upravo zbog toga što Vijeće nikada nije pružilo dokaze u odnosu na te transakcije i vodeći računa o činjenici da EIH nikada nije priznao da ih je izvršio, nijedan navod sadržan u obrazloženjima ne može biti smatran kao utvrđen, suprotno onomu što u takvom slučaju zahtijeva sudska praksa [18]. Prema tome, pobijani akti moraju biti poništeni.

15 — To jest činjenica da je EIH u kolovozu 2010. uspostavio sustav kako bi omogućio redovite isplate bankama Bank Saderat London i Future Bank Bahrein na način da se izbjegnu sankcije Unije.

16 — To jest činjenica da je EIH početkom kolovoza 2010. najprije zamrznuo račune banke Saderat Iran i banke Bank Mellat, prije nego što je ponovno počeo poslovati u eurima s tim dvama subjektima uvrštenima na popis koristeći se pritom računima koje je imao u iranskoj banci koja nije uvrštena na popis.

17 — To jest činjenica da je 2009. Post Bank koristio EIH u okviru sustava koji je omogućavao izbjegavanje sankcija i koji je uključivao izvršavanje transakcija u ime banke Bank Sepah koju su na popis uvrstili Ujedinjeni narodi.

18 — Žalitelj u tom pogledu navodi presude Fulmen/Vijeće (T-439/10 i T-440/10, EU:T:2012:142, t. 95. do 104.) kao i Komisija i dr./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, t. 119. do 121.).

2. Analiza

24. Na kraju povremeno zamršene argumentacije, žalitelj se poziva na pogrešku koja se tiče prava, koju, međutim, u ovom slučaju nije pravno kvalificirao.

25. Odmah valja podsjetiti da „Sud nije nadležan utvrđivati činjenice niti, načelno, ispitivati dokaze koje je Opći sud prihvatio u prilog tim činjenicama. Naime, ako su ti dokazi bili prikupljeni na pravilan način i ako su bila poštovana opća načela prava kao i pravila postupka primjenjiva u području tereta dokazivanja i izvođenja dokaza, ocjena dokazne vrijednosti podnesenih elemenata isključivo je na Općem sudu. Ta ocjena, osim u slučaju iskrivljavanja tih elemenata, ne predstavlja pravno pitanje koje je kao takvo podložno nadzoru Suda“ [19].

26. Argumentaciju koju EIH pruža u okviru ovog prvog žalbenog razloga i prvog dijela drugog žalbenog razloga skloniji sam tumačiti u smislu da od Suda zahtijeva da utvrdi iskrivljavanje dokaza jer je Opći sud, prema mišljenju EIH-a, pogrešno smatrao da podaci sadržani u njegovim pisanim podnescima i posebno oni u prilogu njegovoj tužbi predstavljaju priznanje postojanja transakcija o kojima govori Vijeće u obrazloženjima pobijanih akata.

27. Budući da iz ustaljene sudske prakse jasno proizlazi da je iskrivljavanje dokaza podnesenih pred sudom u prvom stupnju pod nadzorom Suda u okviru žalbe, valja podsjetiti da takvo iskrivljavanje „treba očito proizlaziti iz dijelova spisa a da nije potrebno ponovno pristupiti novoj ocjeni činjenica i dokaza“ [20]. Osim toga, na onome koji se na to poziva jest da to dokaže jer u žalbi moraju biti navedeni pravni argumenti istaknuti posebno u prilog zahtjevu [21].

28. Pod pretpostavkom da se smatra da su ova dva uvjeta ispunjena, EIH-ova argumentacija nije takve naravi da upućuje na očito iskrivljavanje dokaza, nego više nastoji postići da Sud pristupi novoj ocjeni navedenih elemenata, a što ipak ne ulazi u njegovu nadležnost.

29. Osobito bi sam tekst prilogâ tužbi kojom se pokreće postupak, a koji, među ostalim, sadržavaju popise transakcija koje je EIH, uglavnom između 2010. i 2011. [22], izvršio sa subjektima imenovanima u obrazloženjima pobijanih akata – to jest bankom Bank Mellat, bankom Bank Sepah, bankom Bank Saderat Iran, bankom Bank Saderat plc, Future Bankom Bahrein i Postbankom of Iran – mogao legitimno navesti Opći sud da smatra da postojanje transakcija nije osporavano. Iz žaliteljevih pisanih podnesaka, osim toga, jasno proizlazi da se glavni razlog kojim osporava obrazloženja pobijanih akata i pred Općim sudom i pred Sudom sastoji u isticanju zakonitosti transakcija, koje ne negira – barem u svojim pisanim podnescima Općem sudu – a koje je izvršio sa subjektima uvrštenima na popis, zbog činjenice da ih je Bundesbank ili odobrio ili dozvolio, ili pak da ne ulaze u područje mjera ograničavanja.

30. Međutim, iz pobijane presude jasno proizlazi da je Opći sud smatrao da je EIH u svojim pisanim podnescima priznao izvršavanje transakcija koje uključuju banke uvrštene na popis, ali objašnjavajući da su bile zakonite, i da je jedino na raspravi osporavao da je sudjelovao u transakcijama kao što su one navedene u obrazloženjima pobijanih akata te postojanje poveznica između navedenih i doista izvršenih transakcija. Dakle, Opći sud s pravom je presudio da je ovaj posljednji argument novi argument i da je stoga nedopušten, s obzirom na to da je EIH u stadiju pisanog postupka tvrdio da transakcije na koje se poziva – izvršene s istim partnerima kao što su oni identificirani u obrazloženjima pobijanih akata i koje se odnose na isto razdoblje kao što je ono ondje navedeno – nisu imale nikakve veze s transakcijama navedenima u obrazloženjima. Opći je sud, sukladno tomu,

19 — Presuda Trubowest Handel i Makarov/Vijeće i Komisija (C-419/08 P, EU:C:2010:147, t. 31. i navedena sudska praksa)

20 — Presuda Trubowest Handel i Makarov/Vijeće i Komisija (EU:C:2010:147, t. 32. i navedena sudska praksa)

21 — Vidjeti točku 53. i navedenu sudsku praksu u mojem mišljenju u predmetu Trubowest Handel i Makarov/ Vijeće i Komisija (C-419/08 P, EU:C:2009:678).

22 — To jest razdoblje na koje se referirao u obrazloženjima pobijanih akata (uz iznimku četvrtog primjera koji se odnosi na 2009.).

smatrao da je jedina točka prijepora između stranaka bila o tome jesu li izvršene transakcije zakonite ili ne, ali ne i o njihovu postojanju. Iznesene činjenice – transakcije navedene u obrazloženjima – nisu bile osporavane, nego jedino njihova zakonitost te se Vijeću ne može prigovoriti da nikada nije podnijelo dokaze o postojanju tih transakcija i da se usmjerilo jedino na dokazivanje njihova nezakonitog karaktera s obzirom na relevantno zakonodavstvo Unije [23].

31. Budući da analiza koja prethodi nije otkrila iskrivljavanje od Općeg suda, prvi žalbeni razlog kao i prvi dio drugog žalbenog razloga valja odbiti. Stoga nije potrebno da Sud u ovom stadiju analize preispita obrazloženje Općeg suda u okviru prvog i drugog žalbenog razloga koji su pred njim istaknuti.

B – *Drugi dio drugog žalbenog razloga, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava time što je Opći sud pogrešno smatrao da je EIH ispunio kriterije za uvrštavanje na popis*

1. Argumentacija žalitelja

32. Ovim drugim dijelom drugog žalbenog razloga žalitelj tvrdi da je Opći sud u točkama 121. do 159. pobijane presude pogrešno presudio da EIH nije uspio dokazati da su sve transakcije izvršene sa sankcioniranim bankama bile poduzete s odobrenjem ili dozvolom Bundesbanka ili da su bile isključene iz područja sustava sankcija tako da nisu mogle opravdati uvrštenje njegova imena na popise osoba i subjekata čija imovina treba biti zamrznuta.

33. Argumentacija koju žalitelj iznosi u okviru ovog dijela drugog žalbenog razloga odnosi se, ponajprije, na transakcije navodno isključene iz područja mjera ograničavanja, kao drugo, na navodno odobrene transakcije i, kao treće, na transakcije izvršene prema postupku preko trećih osoba.

a) Transakcije navodno isključene iz područja mjera ograničavanja

34. EIH osporava to što je Opći sud primjenom članka 44. stavka 1. svojeg Poslovnika presudio da je nedopušten argument prema kojem su određene transakcije, osobito plaćanja izvršena na zamrznute račune subjekata uvrštenih na popis, bile isključene iz područja mjera ograničavanja i stoga nisu mogle predstavljati opravdanje za žaliteljevo uvrštavanje na popis osoba i subjekata čija imovina treba biti zamrznuta.

b) Navodno odobrene transakcije

35. Žalitelj ovdje dokazuje pogrešku koja se tiče prava, a koju je počinio Opći sud kada je presudio da on nije pružio dovoljno dokaza vezano za dozvole izdane na temelju Uredbe Vijeća (EZ) br. 423/2007 od 19. travnja 2007. o mjerama ograničavanja protiv Irana [24] i za transakcije nakon njezina stupanja na snagu, sukladno Uredbi br. 961/2010 [25]. U načelu, žalitelj ističe da je Opći sud pogrešno razumio sadržaj jednog od priloga njegovoj tužbi kojom je pokrenuo postupak, a koji je, u izmijenjenoj verziji, sadržavao odobrenja dana na temelju članka 9. Uredbe br. 423/2007 (za transakcije izvršene između 2. rujna 2010. i 27. listopada 2010.) i ona dana na temelju članka 18. Uredbe br. 961/2010 (za kasnije transakcije). Opći sud nije mogao žalitelju prigovoriti da nije dostavio odobrenja vezano za transakcije izvršene prije 2. rujna 2010. navedene u pobijanim aktima zbog toga što je sam Bundesbank istaknuo da za transakcije izvršene prema postupku preko trećih osoba koje se odnose na ranije aktivnosti nije

23 — Vidjeti točke 114. do 118. pobijane presude.

24 — SL L 103, str. 1.

25 — Budući da su transakcije navedene u obrazloženjima pobijanih akata izvršene 2009. i 2010., njihova zakonitost treba biti preispitana kako u pogledu Uredbe br. 423/2007 tako i u pogledu Uredbe br. 961/2010, koja je stupila na snagu 27. listopada 2010.

bilo potrebno nikakvo odobrenje. Budući da je Opći sud prethodno presudio [26] da Vijeće ne može temeljiti donošenje mjera ograničavanja na transakcijama odobrenima u skladu s Uredbom br. 423/2007 ili s Uredbom br. 961/2010, cilj priloga koji je dostavio EIH bilo je upravo dokazivanje da su transakcije koje navodi Vijeće u obrazloženjima pobijanih akata i koje se odnose na razdoblje nakon 2. rujna 2010. bile odobrene, to više što Vijeće nije navelo niti je dokazalo da se temeljilo na nekim drugih transakcijama osim onim odobrenima. Međutim, da se temeljilo isključivo na odobrenim transakcijama, ne bi se samo na temelju tog razloga mogla donijeti odluka o žaliteljevu uvrštenju. Osim toga, EIH se ograničio na davanje primjera odobrenja izdanih na temelju članka 21. Uredbe br. 961/2010 za transakcije nakon 2. rujna 2010., ali sve transakcije izvršene prema postupku preko trećih osoba koje su zahtijevale davanje odobrenja na temelju navedenog članka bile su opravdano odobrene. Ni Vijeće ni Opći sud nisu zahtijevali dodatne dokaze i EIH ni prema jednom načelu ili pravnom pravilu nije bio dužan dokazati svako odobrenje. Stoga je Opći sud pogrešno presudio da primjeri danih odobrenja koje je dostavio EIH nisu bili dovoljni da se potkrijepi argument prema kojem su sve transakcije izvršene nakon 2. rujna 2010. bile zakonite.

c) Transakcije izvršene prema postupku preko trećih osoba

36. Naposljetku, žalitelj ističe da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je presudio da su transakcije izvršene prema postupku preko trećih osoba nezakonite. U tom pogledu, on iznosi tri niza argumenata.

37. Kao prvo, EIH ističe da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je zaključio da Bundesbankova dozvola za transakcije koje je izvršio prema postupku preko trećih osoba i za one koje se odnose na ranije aktivnosti izvršene sa sankcioniranim iranskim bankama nije bila zakonita zbog činjenice da ju je Bundesbank izdavao općenito, iako je u skladu s uredbama br. 423/2007 i 961/2010 mogla biti izdavana jedino od slučaja do slučaja. S jedne strane, EIH prigovara Općem sudu da je to pitanje istaknuo po službenoj dužnosti, iako pitanje nužnosti odobrenja od slučaja do slučaja nije bilo predmet spora između stranaka, a Vijeće se posebno ograničilo na isticanje da ga ništa ne sprečava da se temelji na radnjama, čak i odobrenima, u svrhu žaliteljeva uvrštenja na popis osoba i subjekata čija imovina treba biti zamrznuta. S druge strane i podredno, EIH tvrdi da općenita dozvola transakcija nije izričito isključena relevantnim odredbama uredbi br. 423/2007 i 961/2010 i kao primjer navodi praksu Ministarstva financija Ujedinjene Kraljevine, koje katkad ocjenjuje od slučaja do slučaja, a katkad izdaje općenite dozvole. U svakom slučaju, nadležnost za odlučivanje je li odobrenje nužno na nacionalnim je tijelima. Ona, kada odlučuju o zahtjevu za odobrenje na temelju članaka 7. i 9. Uredbe br. 423/2007 ili članaka 18. i 21. Uredbe br. 961/2010, moraju, ponajprije, provjeriti je li neko odobrenje nužno, potom moraju ocijeniti treba li ono biti dano i, konačno, moraju odlučiti treba li davanju odobrenja postaviti uvjete. Zapravo je nacionalnim tijelima dana moć da unaprijed procijene primjenjuje li se, primjerice, članak 7. Uredbe br. 423/2007 i, ako neko od tih nacionalnih tijela odluči da to nije slučaj, to znači da se ne zahtijeva nikakvo odobrenje i moralo bi se smatrati da je izdalo svoju dozvolu. Ono je o tome obavijestilo gospodarski subjekt koji mora imati pravo na istu pravnu zaštitu kao da je dobio odobrenje, to jest da više ne bude izložen riziku uvrštavanja na popis zbog dotične transakcije. Stoga Vijeće ne može nametati mjere ograničavanja zbog transakcija koje su poduzete u skladu s postupkom što ga je odobrilo nacionalno tijelo kada ta dozvola ulazi u područje koje je uključeno u nadležnosti takvog tijela, bilo na temelju Uredbe br. 423/2007 ili Uredbe br. 961/2010. Osim toga, ni Vijeće ni Komisija ni u jednom trenutku nisu rekli da je Bundesbank pogriješio niti su od njega zahtijevali da povuče svoje odobrenje. Bundesbank je po vlastitom nahođenju, vezano uz pobijanu presudu, najavio izmjenu svoje prakse i zahtijevao da se zahtjevi za odobrenje ubuduće podnose za transakcije izvršene prema postupku preko trećih osoba. Sukladno navedenom, EIH-ovo je uvrštavanje na popis zbog transakcija izvršenih prema postupku preko trećih osoba nezakonito. Budući da je došao do suprotnog zaključka na temelju navodne nezakonitosti općih dozvola i presudivši da takve ocjene ne mogu obvezivati Vijeće, Opći sud počinio je tešku pogrešku.

26 — Vidjeti točku 129. pobijane presude.

38. Kao drugo, EIH tvrdi da je Općі sud počinio pogrešku kada je zaključio da odobrenja koja je dao Bundesbank na temelju članka 21. Uredbe br. 961/2010 ne potvrđuju zakonitost transakcija izvršenih prema postupku preko trećih osoba. Ako je točno, kako je to utvrdio Općі sud, da subjekti koji nisu uvršteni na popis moraju uvijek osigurati da su transakcije izvršene prema postupku preko trećih osoba zakonite na način da zahtijevaju, prema potrebi, odobrenja nužna na temelju članaka 16. do 19. i 21. Uredbe br. 961/2010 i da odobrenja dana na temelju navedenog članka 21., kojim je ublaženo načelo zamrzavanja financijskih sredstava, jamče gospodarskom subjektu sukladnost planirane transakcije s uredbom, prijenosi izvršeni na takav način ne mogu omogućiti zaobilaženje mjera ograničavanja, kako to zabranjuje članak 16. stavak 4. Uredbe br. 961/2010. Stoga se gospodarskom subjektu – nakon što je u cijelosti otkrio detalje predviđene transakcije nadležnom nacionalnom tijelu koje daje odobrenja i nakon što je dobio nužno odobrenje – ne može prigovoriti da „svjesno ili namjerno sudjeluje u djelatnostima čiji je izravni ili neizravni cilj ili učinak izbjegavanje mjera“ zamrzavanja financijskih sredstava. Vijeće se stoga nije moglo osloniti na transakcije odobrene na temelju članka 21. Uredbe br. 961/2010 kako bi donijelo mjere ograničavanja protiv žalitelja i, s obzirom na to da nije istaknulo da se oslonilo samo na neodobrene transakcije, prvi do trećeg primjera obrazloženja treba smatrati nezakonitim.

39. Kao treće, žalitelj u biti prigovara Općem sudu, s jedne strane, to što je smatrao da je on „svjesno ili namjerno“ sudjelovao u aktivnosti čiji je cilj ili učinak bio izbjegavanje mjera. On tvrdi da je Općі sud taj element istaknuo po službenoj dužnosti, iako to nije bio predmet spora između stranaka. Podredno, budući da za transakcije, kao prvo, nisu bila potrebna odobrenja, kao drugo, da su bile dozvoljene ili, kao treće, da su bile odobrene na temelju članka 21. Uredbe br. 961/2010, on smatra da Općі sud nije mogao presuditi da je EIH-ovo sudjelovanje u manevru u svrhu izbjegavanja mjera ograničavanja bilo „svjesno ili namjerno“, kako to članak 16. stavak 4. Uredbe br. 961/2010 zahtijeva za uvrštenje na popis, to više što je EIH od Bundesbanka dobio jamstva glede zakonitosti dotičnih transakcija. Ne može se od EIH-a zahtijevati da on dokazuje da nije prekršio članak 16. stavak 4. navedene uredbe. Ne može mu se ni prigovoriti da nije zahtijevao detaljnije podatke od Bundesbanka vezano za predviđene transakcije. Naime, ovaj navod, prvi put istaknut u pobijanoj presudi, bio je istaknut po službenoj dužnosti a da se o tome nije raspravljalo između stranaka. Osim toga, EIH je primio stručno mišljenje nadležnog nacionalnog tijela, u ovom slučaju Bundesbanka, koji je u više navrata ponovio svoje stajalište. EIH je s njim bio u redovitom kontaktu, što je i dokazao, ali je Općі sud očito pogrešno ocijenio kronologiju korespondencije s Bundesbankom. Obveza neprestanog praćenja kojoj je žalitelj bio podvrgnut primjenjuje se u pogledu iranskih fizičkih i pravnih osoba, ali nikako i u pogledu podataka i jamstava koja daje sâm Bundesbank. Žalitelj, s druge strane, prigovara Općem sudu da je pogriješio kada je odbio kao dokaz tri dopisa Austrijske nacionalne banke koja je podnio EIH, iako oni potvrđuju stajalište Bundesbanka u pogledu transakcija izvršenih prema postupku preko trećih osoba u odnosu na ranije aktivnosti i iako iz navedenih dopisa proizlazi da to stajalište dijele i sâmo Vijeće, države članice i pravna služba Europske komisije. Naposljetku, žalitelj osporava zaključke koje je Općі sud izveo iz revizorskih izvješća na koja se žalitelj pozvao. Dakle, Općі sud ne može relativizirati dokaznu snagu navedenih izvješća s obrazloženjem da se temelje jedino na analizi uzoraka transakcija, s obzirom na to da je riječ o redovitoj praksi u tom području. Općі sud također je propustio uzeti u obzir činjenicu da su se dva Bundesbankova supervizora nalazila *in situ*, unutar EIH-a, kako bi redovito podnosila izvješća saveznom tijelu za financijski nadzor. Osim toga, Općі sud ograničio se na utvrđivanje da jedno od izvješća izričito naglašava da transakcije izvršene u okviru postupka preko trećih osoba mogu ugroziti ciljeve politike sankcija Unije[27], iako je to isto izvješće potvrđivalo, među ostalim, da, „s obzirom na sljedeće zaključke i pod pretpostavkom mogućnosti dodatnih provjera u pojedinačnim slučajevima, smatramo da su EIH-ova postupanja, kako bi poštovao pravila sankcija, ispunjavala zahtjeve koje propisuje zakon“[28]. Činjenična

27 — Vidjeti točku 156. pobijane presude.

28 — Žalitelj se ovdje oslanja na točku 151. izvješća društva za konzalting od 23. prosinca 2010. (vidjeti točku 85. žalbe).

utvrđenja Općeg suda koja se odnose na revizorska izvješća stoga moraju biti poništena jer su nespojiva s dokumentima podnesenima u spis i stoga su u osnovi netočna. Opći sud počinio je pogrešku koja se tiče prava kada je presudio da postupak preko trećih osoba predstavlja povredu zabrane zaobilaženja mjera ograničavanja iz članka 16. stavka 4. Uredbe br. 961/2010.

40. Slijedom svih prethodno navedenih razloga, žalitelj tvrdi da je Opći sud pogrešno presudio da su ispunjene sve pretpostavke predviđene člankom 16. Uredbe br. 961/2010 za nametanje mjera ograničavanja.

2. Analiza

a) Transakcije koje su navodno isključene iz područja mjera ograničavanja

41. Iz točaka 145. i 146. pobijane presude proizlazi da je Opći sud – presudivši da je žalitelj istaknuo samo to da su određene transakcije bile isključene iz područja mjera ograničavanja a da pritom nije na drugi način dokazao svoju argumentaciju u tom pogledu – taj argument smatrao nedopuštenim na temelju članka 44. stavka 1. svojeg Poslovnika. Osim toga, nakon što je od žalitelja na raspravi dobio detaljna obrazloženja, Opći sud smatrao je da bi argument prema kojem je dozvola koju je izdao Bundesbank bila utemeljena na činjenici da je smatrao da su transakcije izvršene prema postupku preko trećih osoba isključene iz područja mjera ograničavanja trebao biti analiziran u okviru ispitivanja transakcija navodno odobrenih i izvršenih prema navedenom postupku.

42. Slažem se s analizom Općeg suda.

43. Naime, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da, u skladu s člankom 44. stavkom 1. točkom (c) Poslovnika Općeg suda, predmet spora i sažeti prikaz istaknutih tužbenih razloga predstavljaju dvije bitne pojedinosti koje se nalaze u izvornom zahtjevu i da naznaka predmeta spora i sažeti prikaz tužbenih razloga sadržanih u navedenom zahtjevu moraju biti dovoljno precizni kako bi sucu Unije omogućili obavljanje nadzora [29]. Dakle, tužbeni razlog koji se odnosi na materijalnu zakonitost sporne odluke u načelu se može ispitati samo ako se na njega poziva [30].

44. U tom pogledu, ograničit ću se na utvrđenje da zahtjev podnesen Općem sudu navodi plaćanja izvršena na zamrznute račune subjekata uvrštenih na popis samo u obliku jedne bilješke u dnu stranice [31]. Članak 11. Uredbe br. 423/2007, na kojem se čini da EIH temelji svoj argument u okviru žalbe, nije naveden, osim u slučaju moje pogreške, ni u tužbi ni u odgovoru na repliku koji je žalitelj podnio u postupku u prvom stupnju. Njegov ekvivalent u Uredbi br. 961/2010, to jest njezin članak 20. [32], citiran je samo u dijelu tužbe koji je posvećen opisu relevantnog zakonodavstva Unije [33]. U svakom slučaju, EIH nije identificirao transakcije za koje smatra da mogu proizlaziti iz područja ovih dviju odredbi. On se samo zadovoljio pozivanjem, bez ikakva preciziranja, na transakcije „isključene iz zakonodavstva o mjerama ograničavanja protiv Irana“ u točki 42. svoje tužbe [34].

29 — Presuda Francuska/Komisija (C-559/12 P, EU:C:2014:217, t. 38. i 39.)

30 — Presuda Rousse Industry/Komisija (C-271/13 P, EU:C:2014:175, t. 18.)

31 — Vidjeti bilješke na dnu stranice 6. i 37. tužbe kojom je pokrenut postupak.

32 — Iz članaka 11. Uredbe br. 423/2007 i 20. Uredbe br. 961/2010 u biti proizlazi da obveza zamrzavanja financijskih sredstava subjekata uvrštenih na popis ne sprečava financijske institucije da knjiže na zamrznute račune kada financijska sredstva dobiju od treće osobe pod uvjetom da su ti knjiženi iznosi također zamrznuti. To isto vrijedi za uvećanja zamrznutih računa u obliku kamata, prihoda po navedenim računima ili plaćanja izvršena u korist osobe ili subjekta koji je uvršten na popis na temelju ugovora, sporazuma ili obveza zaključenih ili nastalih prije uvrštenja na popis navedene osobe ili subjekta. Nasuprot tomu, kada plaćanje duguje osoba ili subjekt uvršten na popis na temelju ugovora, sporazuma ili obveze zaključenih ili nastalih prije uvrštenja na popis, oslobađanje zamrznutih financijskih sredstava može se odobriti pod strogim uvjetima predviđenima člancima 9. Uredbe br. 423/2007 i 18. Uredbe br. 961/2010.

33 — Vidjeti točku 15. navedene tužbe.

34 — U svrhu potpunosti, na to se također pozvao u točki 7. navedene tužbe, koja samo navodi naslove različitih tužbenih razloga.

45. U tim uvjetima, valja utvrditi da tužba koju je EIH podnio Općem sudu ne sadržava nijedan pravilno dokazan tužbeni razlog, dio ili argument u prilog teoriji prema kojoj transakcije izvršene na zamrznute račune subjekata uvrštenih na popis ne ulaze u područje mjera ograničavanja.

46. Dakle, Opći sud ispravno je na temelju članka 44. stavka 1. svojeg Poslovnika presudio da je argument nedopušten.

b) Navodno odobrene transakcije

47. Kao prvo, žaliteljeva argumentacija o ovoj točki ponovno dovodi u pitanje ocjenu Općeg suda o Prilogu A19 tužbi kojom je pokrenut postupak koji je podnio žalitelj i koji, da se podsjetimo [35], sadržava popis transakcija što ih je EIH izvršio između 2010. i 2011. s bankama navedenima u obrazloženjima pobijanih akata [36], kao i o Prilogu A20 tužbi, koji, među ostalim, sadržava deset primjera odobrenja dodijeljenih EIH-u na temelju članka 21. stavka 4. Uredbe br. 961/2010 [37].

48. Sukladno načelima sudske prakse na koje se gore podsjeća [38], iskrivljavanje dokaza, da bi se utvrdilo nezakonitim u okviru žalbe, treba očito proizlaziti iz dijelova spisa a da nije potrebno ponovno pristupiti novoj ocjeni činjenica.

49. Ograničit ću se, dakle, na utvrđivanje da dvije najranije navodno odobrene transakcije navedene u prilogu datiraju od 27. srpnja 2010. i od 6. listopada 2010. te da su ostale transakcije izvršene nakon 27. listopada 2010., dana stupanja na snagu Uredbe br. 961/2010. Međutim, s jedne strane, najmanje se jedan od primjera koje je Vijeće navelo u obrazloženjima pobijanih akata odnosi na transakcije koje su se dogodile u 2009. i, s druge strane, navedena obrazloženja obuhvaćaju transakcije koje su se dogodile ne samo u „2009.“ nego i „početkom kolovoza 2010.“, u „kolovozu 2010.“ i u „listopadu 2010.“, razdobljima za koja su za samo jednu transakciju dostavljeni detaljni podaci. Osim toga, valja utvrditi da je čitanjem navedenog Priloga A20 jasno, a na što je Opći sud pravilno uputio, da su svi primjeri odobrenja koje je EIH podnio dani nakon 1. srpnja 2011. [39].

50. Ovu samo djelomičnu ponudu dokaza Opći sud mogao je stoga ispravno ocijeniti kao nedovoljnu da se utvrdi da su *sve* transakcije obuhvaćene obrazloženjima pobijanih akata koje datiraju iz 2009. i 2010. bile zakonite.

51. Kao drugo, žaliteljeva argumentacija temelji se na pogrešnom shvaćanju pobijane presude. Njegovo obrazloženje može se sažeti na sljedeći način. Budući da je Opći sud presudio da Vijeće ne može temeljiti donošenje mjera ograničavanja na odobrenim transakcijama, bilo je dovoljno da EIH podnese dokaz da su transakcije iz obrazloženja bile odobrene da bi se utvrdila nezakonitost uvrštenja njegova imena na popis osoba i subjekata čija imovina treba biti zamrznuta. Međutim, stajalište Općeg suda znatno je detaljnije, s obzirom na to da, prema njegovu mišljenju, transakcija na temelju izdane dozvole može biti temelj za donošenje mjera ograničavanja samo u mjeri u kojoj je odobrenje dano *u potpunosti u skladu* s dotičnom uredbom [40]. Stoga samo davanje odobrenja u svakom slučaju nije dovoljno za davanje pečata zakonitosti dotičnim transakcijama. Usto, vratit ću se na ovu točku kada ću preispitivati žaliteljeve argumente vezane za transakcije izvršene prema postupku preko trećih osoba.

35 — Vidjeti točku 29. ovog mišljenja.

36 — Vidjeti točku 29. ovog mišljenja.

37 — O tom članku vidjeti točku 61. i sljedeće ovog mišljenja.

38 — Vidjeti točke 25. i 27. ovog mišljenja.

39 — Vidjeti točku 147. pobijane presude.

40 — Vidjeti točku 129. pobijane presude. Žalitelj je očito smatrao točnom ovu tvrdnju sadržanu u pobijanoj presudi (vidjeti točku 44. žalbe).

c) Transakcije izvršene prema postupku preko trećih osoba

i) Zakonitost općih dozvola

52. Odmah valja odbiti argument kojim žalitelj Općem sudu prigovara da je po službenoj dužnosti i bez rasprave između stranaka postavio pitanje je li odobrenje od slučaja do slučaja bilo potrebno za svaku izvršenu transakciju, umjesto opće dozvole. EIH sam u pisanim podnescima priznaje da je pisano odgovorio na pitanje koje mu je uputio Opći sud i koje glasi kako slijedi: „u pogledu odredbi Uredbe [br. 423/2007], koja je po Vama pravna vrijednost dozvole nekog postupka od strane nadležnog nacionalnog tijela, takvog kao što je postupak preko trećih osoba?“ Iz ove formulacije jasno proizlazi da je Opći sud obratio pozornost na činjenicu da je riječ o dozvoli za jedan postupak, a ne za pojedinačne transakcije i ne za izdvojene pojedinačne transakcije. Kako je to i Vijeće primijetilo, stranke su, dakle, imale potpunu slobodu zauzimanja stajališta o ovoj točki. Osim toga, Opći sud zaprimio je odgovore na ovo pisano pitanje i dostavio ih strankama u siječnju 2013., a rasprava se pred njim održala 20. veljače 2013. Drugim riječima, EIH je mogao ponovno iskoristiti priliku da tamo raspravi o pravnoj vrijednosti dozvole i da detaljno raspravi o činjenici može li „dozvola“ biti smatrana pojedinačnom odlukom nacionalnih tijela u smislu Uredbe br. 423/2007, što je Vijeće osporavalo u pisanom odgovoru na pitanje koje je postavio Opći sud.

53. Vezano za meritum problema, treba utvrditi da analiza Općeg suda ne sadržava pogrešku koja se tiče prava. Vratimo se na trenutak na podnesak i na duh uredbi br. 423/2007 i 961/2010.

54. Te dvije uredbe postavljaju načelo zamrzavanja financijskih sredstava osoba i subjekata koji su uvršteni na popis [41] i potom predviđaju iznimna odstupanja, osim što su u izvanrednim slučajevima moguća odstupanja od različitih pretpostavki oslobađanja tih zamrznutih financijskih sredstava [42]. Ta odstupanja „mogu“ [43] odobriti nadležna nacionalna tijela [44], čiji je onda cilj provjeriti je li ispunjen svaki od uvjeta koji se zahtijeva za oslobađanje.

55. U biti, nadležno nacionalno tijelo može odobriti oslobađanje ako se ta financijska sredstva duguju na temelju povlastice ili upravne, sudske ili arbitražne odluke prije određenog datuma [45] ili ako se isplata duguje na temelju ugovora, sporazuma ili obveze koju je dotični subjekt preuzeo prije svojeg uvrštenja [46] ili pak kada oslobađanje mora zadovoljavati osnovne potrebe osobe radi podmirivanja honorara, naknada vezanih uz držanje ili redovito upravljanje računima ili izvanrednih troškova [47]. Iz ukupnosti ovih odredbi proizlazi da je namjera zakonodavca Unije bila da svaku transakciju za koju je potrebno pojedinačno odobrenje podvrgne odredbama koje obuhvaćaju plaćanje [48] ili odobrenje [49]. Osim toga, izdavanje dozvole, koje predstavlja iznimku od načela zamrzavanja, zahtijeva da nadležno nacionalno tijelo osigura da su ispunjeni svi uvjeti koje Uredba zahtijeva za predloženo oslobađanje. Ocjena od slučaja do slučaja stoga je očito potrebna.

41 — Članak 7. Uredbe br. 423/2007 i članak 16. Uredbe br. 961/2010

42 — Članci 8. do 10. Uredbe br. 423/2007 i članci 17. do 19. Uredbe br. 961/2010

43 — Članci 8. do 10. stavka 1. Uredbe br. 423/2007 i 17. do 19. stavaka 1. i 2. Uredbe br. 961/2010

44 — Prilog III. Uredbi br. 423/2007 sadržava popis nacionalnih internetskih stranica na kojima su bili dostupni podaci o nadležnim tijelima posebno obuhvaćenima člancima 8. do 10. navedene uredbe. Prilog V. Uredbi br. 961/2010 pruža iste podatke vezano za tijela zadužena za davanje odobrenja potrebnih na temelju članaka 17. do 19. i 21. navedene uredbe.

45 — Članak 8. Uredbe br. 423/2007 i članak 17. Uredbe br. 961/2010

46 — Članak 9. Uredbe br. 423/2007 i članak 18. Uredbe br. 961/2010

47 — Članak 10. Uredbe br. 423/2007 i članak 19. Uredbe br. 961/2010

48 — Članak 9. *ab initio* i točke (a), (i) i (iii) Uredbe br. 423/2007 kao i članak 18. *ab initio* i točke (a), (i) i (iii) Uredbe br. 961/2010

49 — Članak 10. stavak 1. točka (b) i članak 2. točke (a) i (b) Uredbe br. 423/2007 kao i članak 19. stavak 1. točka (b) i stavak 2. točke (a) i (b) Uredbe br. 961/2010

56. Stoga je Opći sud s pravom u točki 128. pobijane presude zaključio da članci 8. do 10. Uredbe br. 423/2007 i članci 17. do 19. Uredbe br. 961/2010 „ne dopuštaju nadležnim nacionalnim tijelima da daju opće dozvole za određenu kategoriju transakcija za koje su dotični subjekti oslobođeni obveze podnošenja zahtjeva za odobrenje od slučaja do slučaja“.

57. EIH usto tvrdi da ove opće dozvole nisu izričito isključene dvjema dotičnim uredbama i da su one redovita praksa koju slijede druga nacionalna tijela, za razliku od Bundesbanka, posebno Ministarstvo financija Velike Britanije. Međutim, s jedne strane, kada je riječ o iznimci od načela zamrzavanja financijskih sredstava, koja se po svojoj naravi mora usko tumačiti, ne može se tvrditi da je odobreno ono što nije izričito isključeno. S druge strane, budući da su argument i ponuda dokaza vezano za praksu Ministarstva financija Velike Britanije nepravodobni – zbog toga što nisu bili podneseni Općem sudu, iako je EIH imao potpuno odriješene ruke da to učini, posebno u okviru pisanog odgovora na pitanje koje je postavio Opći sud [50] – bespredmetno je pozivanje na nacionalne prakse kao temelj tumačenja nekog akta Unije. Ističem također da je Ujedinjena Kraljevina sâma u svojim podnescima izrazila sumnju da je praksa njezina Ministarstva financija na koju se žalitelj poziva imala istovrstan pravni temelj kao i praksa Bundesbanka o kojoj je riječ u okviru ove žalbe.

58. Iako ništa ne sprečava nadležna nacionalna tijela da izdaju dotične opće dozvole, ako je potrebno, za određene postupke prema kojima se izvršavaju financijske transakcije, te dozvole ne proizlaze ni iz područja primjene uredbi br. 423/2007 i 961/2010 ni iz zadaća koje je zakonodavac Unije u tom okviru povjerio navedenim tijelima. Međutim, kako je to s pravom istaknuo Opći sud, jedino odobrenje koje je dalo nadležno nacionalno tijelo *u potpunosti u skladu* s dvjema dotičnim uredbama u načelu može spriječiti Vijeće da na tako odobrenoj transakciji temelji donošenje mjera ograničavanja protiv subjekta koji je izvršio navedenu transakciju [51]. Međutim, dodajem, kako je to učinio i Opći sud, da to nije apsolutno jamstvo da odluka nacionalnog tijela ne stavlja na odobrenu transakciju pečat zakonitosti glede uredbi koje određuju pravni okvir sustava mjera ograničavanja. Ne treba, naime, izgubiti iz vida da nacionalna tijela, kada odlučuju o zahtjevu za odobrenje, mogu raspolagati samo djelomičnim podacima i može se lako zamisliti situacija u kojoj jedan subjekt koji podnosi takav zahtjev skriva određen broj podataka o predviđenoj transakciji kako bi ishodio odobrenje.

59. Posebno zbog tog razloga, ali također vodeći računa o postojećoj problematici – borbi protiv širenja nuklearnog oružja u Iranu – ovlasti Vijeća da odlučuje o izricanju mjera ograničavanja – to jest da odlučuje jesu li ispunjeni uvjeti predviđeni člankom 7. Uredbe br. 423/2007 ili člankom 16. Uredbe br. 961/2010 – ne može potpuno ovisiti o provedbi ovlasti nacionalnih tijela da odobre oslobađanje sredstava na temelju članaka 8. do 10. Uredbe br. 423/2007 i članaka 17. do 19. Uredbe br. 961/2010.

60. Dakle, EIH ne može isticati da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada nije zaključio da su transakcije izvršene prema postupku preko trećih osoba bile zakonite iz jedinog razloga što ih je Bundesbank općenito i u paketu dozvolio i kada je presudio da je Vijeće s pravom moglo temeljiti donošenje mjera ograničavanja protiv žalitelja na transakcijama koje su na taj način dozvoljene.

ii) Članak 21. Uredbe br. 961/2010

61. Vezano za članak 21. Uredbe br. 961/2010, odredbu koja nema istovrijedne u Uredbi br. 423/2007, njegovo donošenje slijedi logiku pojačanja financijskog nadzora, kako je i najavljeno u Rezoluciji 1803 (2008) Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda i konkretizirano u njegovoj Rezoluciji 1929 (2010) na temelju koje su uvedene znatno strože mjere. Članak 21. Uredbe br. 961/2010 mehanizmu općenitog nadzora podvrgava sve prijenose financijskih sredstava namijenjene iranskim osobama i subjektima te onima koji potječu od njih. Navedeni prijenos, prema svojem iznosu i konačnoj uporabi, bit će

50 — Vidjeti točku 52. ovog mišljenja.

51 — Vidjeti točku 129. pobijane presude.

predmet jednostavnog obavještavanja ili prethodno danog odobrenja nadležnih nacionalnih tijela. Suprotno člancima 17. do 19. navedene uredbe, postupak zahtjeva za odobrenje na temelju njezina članka 21. odnosi se na subjekt sa sjedištem na području Unije koji želi izvršiti prijenos financijskih sredstava subjektima koji nisu uvršteni na popis, to jest čija imovina nije bila zamrznuta na temelju članka 16. Uredbe br. 961/2010, ili primiti financijska sredstva koja potječu od njih.

62. Zbog svoje specifične naravi, transakcije izvršene prema postupku preko trećih osoba mogu biti predmet zahtjeva za odobrenje na temelju članka 21. Uredbe br. 961/2010, osobito ako nije utvrđeno da je u postupak uključen dotični subjekt koji je uvršten na popis. Ipak, u svakom slučaju ne može se pozivati na članak 21. Uredbe br. 961/2010 u svrhu zaobilaženja strogih iznimaka od načela zamrzavanja financijskih sredstava predviđenih u člancima 17. do 19. navedene uredbe. Međutim, iz same naravi postupka preko trećih osoba proizlazi da on ima „za cilj izvršiti financijske transakcije od interesa za subjekte koji su *uvršteni na popis* u mjeri u kojoj su namjeravali omogućiti, među ostalim, izvršenje ranijih obveza iranskih banaka koje su *uvrštene na popis*“ [52]. EIH ne osporava tu definiciju, s obzirom na to da ju je on sâm dao Općem sudu i da je on sâm u više navrata podsjetio, u okviru žalbe, da su se transakcije odnosile na ranije aktivnosti subjekata uvrštenih na popis. Stoga, vezano za takve transakcije, nije članak 21. Uredbe br. 961/2010 taj koji bi trebalo primijeniti, nego, upravo suprotno, jedna od odredbi posvećenih oslobađanju zamrznute imovine subjekata uvrštenih na popis – u predmetnom slučaju, vodeći računa o predmetu predloženog prijenosa, članak 18. Uredbe br. 961/2010. Dakle, Opći sud s pravom je presudio da se transakcijama navodno izvršenima prema postupku preko trećih osoba – u dijelu u kojem je njihov učinak izbjegavanje podvrgavanja određenog broja transakcija pravilima određenima člancima 17. do 19. Uredbe br. 961/2010, inače znatno strožima nego što je sustav uspostavljen na temelju članka 21. navedene uredbe – može prekršiti članak 16. stavak 4. Uredbe br. 961/2010 zbog toga što one omogućuju zaobilaženje zamrzavanja sredstava subjekata uvrštenih na popis [53].

63. Nadalje, Sud je presudio da zabrana zaobilaženja predviđena u članku 7. stavku 4. Uredbe br. 423/2007 – potpuno istovrijedna onoj u članku 16. stavku 4. Uredbe br. 961/2010 – „mora biti shvaćena kao da obuhvaća te aktivnosti glede kojih postoji zabrana, na temelju objektivnih elemenata za koje se čini da, pod krinkom ispunjavanja formalnosti, ne sadržavaju konstitutivne elemente povrede [zabrane stavljanja sredstava na raspolaganje], ipak kao takvi ili iz razloga njihove moguće povezanosti s drugim aktivnostima, ili kao rezultat, imaju za cilj izravno ili neizravno dovesti u pitanje zabranu [stavljanja sredstava na raspolaganje]“ [54].

64. U tim okolnostima, zbog razloga kao što su oni na koje se gore poziva [55], gospodarski subjekt ne smije se skrivati iza odobrenja koje je dalo nacionalno tijelo i koje je utemeljeno na članku 21. Uredbe br. 961/2010 kada je postupak koji definira spomenuti članak zlouporabljen od njegova samog početka, čineći time da navedena dozvola nije u skladu s Uredbom.

65. EIH u stadiju žalbe osporava da se može smatrati da je „svjesno i namjerno“, u smislu članka 16. stavka 4. Uredbe br. 961/2010, sudjelovao u aktivnostima koje su izravno ili neizravno imale za cilj zaobilaženje mjera zamrzavanja sredstava.

52 — Točka 150. pobijane presude. Moje isticanje. Vidjeti također definiciju postupka preko trećih osoba koju daje žalitelj u točki 51. pobijane presude i na koju se podsjeća u točki 10. ovog mišljenja.

53 — Vidjeti točku 150. pobijane presude.

54 — Presuda Afrasiabi i dr. (C-72/11, EU:C:2011:874, t. 62.)

55 — Vidjeti točku 58. ovog mišljenja.

66. Ovaj argument koji se odnosi na „psihološki element“ [56] ili „subjektivni element ovog sudjelovanja“ iz spomenutog članka [57] smatram nepravodobnim, s obzirom na to da se čini da EIH nije posebno osporio taj element pred Općim sudom, iako – unatoč tvrdnjama da nije znao osnove svojeg uvrštenja na popis osoba i subjekata čija imovina treba biti zamrznuta – iz obrazloženja pobijanih akata jasno proizlazi da mu se prigovara da je „pomagao mnogim iranskim bankama dajući im druge mogućnosti za izvršavanje transakcija koje su onemogućene sankcijama Unije“, da je pomogao u „izbjegavanju sankcija Unije“ i u „izbjegavanju sankcija“, dakle, prigovara mu se da se radi o elementima iz kojih proizlazi da je riječ o zaobilaženju zamrzavanja financijskih sredstava subjekata koji su uvršteni na popis. Vezano za meritum, ograničit ću se na isticanje, kako je to učinio i Opći sud, da je EIH financijska institucija sa sjedištem na području Unije specijalizirana za usluge i djelatnosti vezane za Iran ili u Iranu te je na temelju tih dvaju razloga dobro upoznata s različitim mjerama donesenima na razini Unije i svojim obvezama praćenja i nadziranja svojih aktivnosti s iranskim partnerima [58], *a fortiori* kada su predmet uvrštenja na popis. Osim toga, upravo činjenica da je EIH služio kao posrednik dokazuje da je savršeno dobro bio upoznat s identitetom početnog dužnika i konačnog vjerovnika, s obzirom na to da je za ovog prvog bilo općenito poznato da je uvršten na popis. Dakle, EIH je bio prilično „svjestan […] činjenice da je postupak preko trećih osoba, unatoč načelu zamrzavanja financijskih sredstava, omogućavao ostvarivanje transakcija od interesa banaka uvrštenih na popis“ [59]. Elementi znanja i volje koje uključuju izrazi „svjesno“ i „namjerno“ [60], dakle, u EIH-ovu slučaju itekako postoje, to više što je Sud presudio da su ta dva elementa kumulativno ispunjena kada subjekt o kojem je riječ „smatra da njegovo sudjelovanje u jednoj takvoj aktivnosti može imati taj cilj ili učinak i da on prihvaća tu mogućnost“ [61]. Treba smatrati da je, time što je nastavio održavati financijske odnose sa subjektima uvrštenima na popis u kontekstu jedne atipične konstrukcije – postupka preko trećih osoba – EIH upravo prihvatio takvu mogućnost [62].

67. Iz svega iznesenog proizlazi da se Vijeće moglo pozvati na nepravilno odobrene transakcije na temelju članka 21. Uredbe br. 961/2010 kako bi opravdalo donošenje pobijanih akata protiv žalitelja.

iii) Postupak preko trećih osoba i zabrana zaobilaženja mjera ograničavanja

68. EIH se pokušava ponovno vratiti na tumačenje Općeg suda subjektivnih elemenata iz članka 16. stavka 4. Uredbe br. 961/2010, to jest zahtjeva da je „svjesno i namjerno“ sudjelovao u aktivnosti u svrhu zaobilaženja mjera ograničavanja. U tom pogledu u potpunosti ponavljam stajalište koje sam izložio u točki 66. ovog mišljenja.

69. EIH-ovo navođenje različitih jamstava koja mu je dao Bundesbank, a kojima su u više navrata isticali svoje stajalište navodeći da za određene planirane transakcije nisu bila potrebna odobrenja ili da im je dozvoljeno korištenje postupka preko trećih osoba, ni u kojem slučaju nije dovoljno za zaključak da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava presudivši da su bili ispunjeni kriteriji za uvrštavanje na popis – problematika koja je upravo predmet drugog žalbenog razloga. Moguća jamstva koja je dao Bundesbank, s jedne strane, i ocjena Vijeća o mogućnosti uvrštenja EIH-ova imena na popis osoba i subjekata čija imovina treba biti zamrznuta, s druge strane, dva su odvojena i samostalna postupka i upravo se zato, kako sam to i pokazao, izdana jamstva, dozvole i odobrenja nisu pokazala sukladnima uredbama br. 423/2007 i 961/2010.

56 — Vidjeti točku 78. mišljenja nezavisnog odvjetnika Y. Bota u predmetu Afrasiabi i dr. (C-72/11, EU:C:2011:737).

57 — Presuda Afrasiabi i dr. (EU:C:2011:874, t. 63.)

58 — Vidjeti točku 140. pobijane presude.

59 — Točka 150. pobijane presude

60 — Presuda Afrasiabi i dr. (EU:C:2011:874, t. 66.)

61 — Presuda Afrasiabi i dr. (EU:C:2011:874, t. 67.)

62 — Dodajem također da se EIH-ov stav mogao temeljiti na donošenju mjera ograničavanja na temelju članka 16. stavka 2. točke (b) Uredbe br. 961/2010, koji predviđa da osobe ili subjekti „koji su pomagali osobi, subjektu ili tijelu koje se nalazi na popisu da krši uredbu […] ili da je izbjegne“ mogu također biti predmet mjere zamrzavanja financijskih sredstava. U takvom slučaju karakter svjesnog i namjernog ponašanja koje mu je prigovoreno činio se sekundarnim, s obzirom na to da je bilo dovoljno da pomoć u kršenju ili izbjegavanju bude izražena.

70. Čak i ako se tvrdnja Općeg suda prema kojoj „je razumno pažljiva financijska institucija trebala zahtijevati više podataka vezano za izdanu dozvolu“ [63] može činiti posebno zahtjevnom, ona nije bila odlučujući element obrazloženja Općeg suda kada je presudio da je Vijeće moglo smatrati da EIH ispunjava kriterije za uvrštenje na popis. Osim toga, to ne ulazi u nadležnost sudskog nadzora u okviru žalbe te se nije korisno baviti kronologijom korespondencije između Bundesbanka i žalitelja jer se ne može izvući nikakav zaključak koji bi potonjem mogao pomoći u njegovu dokazivanju.

71. Vezano za dopise Austrijske nacionalne banke, Opći je sud smatrao da potječu od nacionalnog tijela koje nije bilo nadležno za dotične transakcije, s obzirom na to da je za EIH bio nadležan jedino Bundesbank [64]. Stoga je to posebno nacionalno tijelo navedenim dopisima u najboljem slučaju samo iznijelo shvaćanje pravila koja uređuju financijske transakcije u kontekstu provedbe akta Unije, a koje ne može obvezivati institucije Unije [65]. Činjenica da su u jednom od dopisa navodno izneseni zaključci sa sastanka skupine RELEX/sankcije ne može dalje pomoći EIH-u u njegovu dokazivanju, s obzirom na to da je Vijeće podsjetilo da ta skupina nije ništa drugo nego pripremna instancija Vijeća i da njegovo službeno stajalište ne može biti izvedeno iz jednostavnog zapisnika o sastanku navedene skupine.

72. Naposljetku, žalitelj pokušava dokazati da je Opći sud iskrivljavao revizijska izvješća koja je sačinio. Primjenom načela kojim se Sud vodi prilikom nadzora u takvom slučaju [66], ograničit ću se na utvrđenje da je Opći sud potpuno logično smatrao da se zaključci revizijskih izvješća, po naravi pripremljeni na temelju uzoraka, ne mogu automatski primjenjivati na sve izvršene transakcije. Osim toga, EIH ne osporava da revizijsko izvješće od 23. prosinca 2010. izričito utvrđuje da „transakcije izvršene u 2010. u okviru postupka preko trećih osoba mogu ugroziti ciljeve politike sankcija Unije“ [67]. Osim toga, čini mi se da drugi odlomak navedenog izvješća, na kojem inzistira žalitelj u okviru žalbe i koji je prema njegovu mišljenju Opći sud izostavio, ide u istom smjeru jer su, zaključujući da konačna ocjena o navedenim transakcijama može biti dobivena jedino detaljnom ručnom analizom pojedinačnih transakcija i transakcija na kojima se zasnivaju [68], autori izvješća ponovno naglasili relativnost zaključaka koji se iz toga mogu odmah izvući. Isto vrijedi za tvrdnju prema kojoj su, pod pretpostavkom dodatnih provjera u pojedinačnim slučajevima, autori izvješća smatrali da EIH-ova postupanja kako bi poštovao pravila sankcija zadovoljavaju zakonske zahtjeve [69]. Opći sud nije, dakle, mogao objektivno presuditi da revizijska izvješća apsolutno i konačno jamče da je EIH uvijek postupao i da postupa potpuno u skladu s uredbama br. 423/2007 i 961/2010.

C – *Treći žalbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava u vezi s tumačenjem i primjenom načela legitimnih očekivanja i pravne sigurnosti*

1. Argumentacija žalitelja

73. Opći sud u točki 174. i sljedećim točkama pobijane presude odbio je žaliteljev argument da je mogao legitimno očekivati da neće biti sankcioniran za transakcije koje je izvršio na temelju odobrenja ili dozvola koje je dao Bundesbank jer pažljiv i razborit gospodarski subjekt mora moći predvidjeti usvajanje Unijine mjere koja je takve naravi da utječe na njegove interese te se ne može pozivati na blagodat tog načela kada se ta mjera zaista usvoji. EIH osporava da je mogao predvidjeti usvajanje mjera ograničavanja u odnosu na sebe upravo zbog toga što su sporne transakcije bile dozvoljene ili su za njih nadležna nacionalna tijela dala odobrenja.

63 — Točka 154. pobijane presude

64 — Vidjeti točku 155. pobijane presude.

65 — Vidjeti točku 57 ovog mišljenja.

66 — Navedeno u točkama 25. i 27. ovog mišljenja.

67 — Točka 156. pobijane presude

68 — Vidjeti točku 85., 5. žalbe.

69 — Vidjeti točku 85., 5. žalbe.

74. Osim toga, Opći je sud smatrao da je nadležnost Bundesbanka bila ograničena na davanje odobrenja na temelju analize od slučaja do slučaja i da, prema tome, nikakvo legitimno očekivanje ne može proizići iz opće dozvole transakcija izvršenih prema postupku preko trećih osoba [70]. EIH osporava taj zaključak podsjećajući na argumente koje je iznio u tom pogledu u okviru drugog žalbenog razloga. Dodaje da, ako iz sudske prakse proizlazi da se legitimna očekivanja u načelu mogu isticati jedino ako su dana jamstva u skladu s primjenjivim normama, gospodarski subjekt može se osloniti na izjavu nacionalnog tijela koja nije u skladu s pravom Unije, pod uvjetom da je navedeno pravo dvosmisleno [71], što je ovdje slučaj, vodeći računa o različitostima stajališta vezano za zakonitost postupka preko trećih osoba. U svakom slučaju, Opći sud već je presudio da čak i izjava ili nacionalna odluka koja nije potpuno u skladu s pravom Unije u iznimnim okolnostima može biti temelj legitimnih očekivanja dotičnog gospodarskog subjekta [72], a Sud je, sa svoje strane, presudio da nacionalna tijela za zaštitu tržišnog natjecanja mogu iznimno odlučiti da neće izricati novčanu kaznu čak i kada je neko društvo povrijedilo zabranu sklapanja zabranjenih sporazuma iz članka 101. UFEU-a [73]. Dakle, pod pretpostavkom da njegovo postupanje u konačnici predstavlja povredu članka 16. stavka 4. Uredbe br. 961/2010 – *quod non* – EIH smatra da se jasna, precizna i ponovljena jamstva koja mu je dao Bundesbank protive nametanju svih sankcija u tom pogledu, bilo na nacionalnoj razini bilo na razini Unije, te da Vijeće treba smatrati vezanim očekivanjem koje proizlazi iz jamstava koja je dao Bundesbank [74].

75. Naposljetku, EIH osporava zaključak do kojeg je u točki 179. pobijane presude došao Opći sud kada je presudio da su različiti pobijani akti bili dovoljno jasni da žalitelj može predvidjeti njihovu primjenu.

2. Analiza

76. Prije svega ističem da je preispitivanje ovog žalbenog razloga nastavak analize koja je dana u okviru drugog dijela drugog žalbenog razloga, a koji se posebno odnosi na pravni doseg odobrenja i dozvola Bundesbanka za transakcije koje izvršava EIH, te ću, u duhu zaključaka do kojih sam došao u tom pogledu, sada prijeći na analizu trećeg žalbenog razloga.

77. Iz ustaljene sudske prakse Suda koja je prikazana u pobijanoj presudi [75] proizlazi da „načelo zaštite legitimnih očekivanja pretpostavlja da su nadležna tijela Unije zainteresiranoj osobi dala precizna, bezuvjetna i dosljedna jamstva koja potječu iz ovlaštenih i pouzdanih izvora. […] [O]vo pravo pripada svakom pojedincu kojemu je institucija, tijelo, ured ili agencija Unije stvorila legitimna očekivanja temeljena na preciznim jamstvima koja mu je pružila. Precizne, bezuvjetne i dosljedne obavijesti, neovisno o obliku u kojem su dane, jesu takva jamstva“ [76].

78. Ova sudska praksa zahtijeva dva niza komentara.

79. S jedne strane, ako Bundesbankovo postupanje može biti temelj nekog žaliteljeva legitimnog očekivanja, on se može pozivati na takvo očekivanje jedino protiv nacionalnog tijela o kojem je riječ. Drugim riječima, hipotetsko legitimno očekivanje koje proizlazi iz Bundesbankova postupanja ne može se isticati protiv Vijeća kada ono odlučuje o nametanju mjera ograničavanja EIH-u. Ne čini se da je

70 — Vidjeti točke 176. i 177. pobijane presude.

71 — Žalitelj se u tom pogledu poziva na presude Maizena (5/82, EU:C:1982:439, t. 22.) i Sony Supply Chain Solutions (Europe) (C-153/10, EU:C:2011:224, t. 47.) kao i na presudu Regione autonoma della Sardegna i dr./Komisija (T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08, EU:T:2011:493, t. 273.).

72 — Žalitelj u tom pogledu navodi presudu Regione autonoma della Sardegna i dr./Komisija (EU:T:2011:493, t. 274.).

73 — Žalitelj se ovdje oslanja na presudu Schenker & Co. i dr. (C-681/11, EU:C:2013:404, t. 40. i 41.).

74 — Žalitelj u tom pogledu upućuje na točku 87. mišljenja nezavisne odvjetnice J. Kokott u predmetu Schenker & Co. i dr. (C-681/11, EU:C:2013:126).

75 — Vidjeti točku 174. pobijane presude.

76 — Presuda HGA i dr./Komisija (C-630/11 P do C-633/11 P, EU:C:2013:387, t. 132. i navedena sudska praksa)

sudska praksa na koju se poziva žalitelj u suprotnosti s ovom tvrdnjom, s obzirom na to da se ograničava na isticanje da nacionalna tijela za zaštitu tržišnog natjecanja *mogu* odlučiti ne izricati novčanu kaznu nekom poduzetniku iako je potonji namjerno ili nemarom povrijedio članak 101. UFEU-a, pod uvjetom da su kod navedenog poduzetnika stvorila legitimna očekivanja da njegovo postupanje ne krši navedenu odredbu [77], što znači jedino mogućnost da *tijelo koje je stvorilo legitimna očekivanja* prema potrebi prilagodi vlastitu ovlast izricanja sankcija.

80. S druge strane, iz argumenata kojima se bavi prilikom ispitivanja drugog žalbenog razloga proizlazi da navodno jamstvo koje je izdalo nacionalno tijelo o kojem je riječ nije u skladu s pravom Unije, s obzirom na to da nacionalna tijela mogu izdati jedino odobrenja od slučaja do slučaja koja poštuju postupke koje su odredile dotične uredbe [78]. Sudska praksa na koju se poziva žalitelj precizira da, „osim u iznimnim okolnostima, legitimno očekivanje glede zakonitosti državne potpore načelno se može isticati samo ako je ta potpora bila dodijeljena poštujući postupak“ [79]. Međutim, istraživanje postoje li u predmetnom slučaju iznimne okolnosti na koje bi se EIH mogao pozivati – u izostanku potrebnih elemenata za zasnivanje legitimnih očekivanja, odnosno osobito preciznih, bezuvjetnih i dosljednih jamstava da EIH neće biti predmet mjera ograničavanja zbog spornih transakcija koje je izvršio – svakako je bespredmetno.

81. Argument koji se temelji na postojanju pogreške koja se tiče prava u ocjeni Općeg suda vezano za povredu načela zaštite legitimnih očekivanja stoga treba odbiti.

82. Vezano za načelo pravne sigurnosti, također valja utvrditi da analiza Općeg suda nije zahvaćena pogreškama.

83. Navedeno načelo podrazumijeva, naime, da je zakonodavstvo Unije izvjesno i da je njegova primjena predvidljiva za pojedince [80]. Ako bismo se vratili u trenutak kada je EIH zahtijevao izdavanje odobrenja i dozvole od Bundesbanka, primjenjivale bi se Uredba br. 423/2007 i, potom, Uredba br. 961/2010. Ni u jednoj od tih dviju normi nije navedeno da je dozvola ili odobrenje koje je izdalo nacionalno tijelo imalo za učinak oduzimanje ovlasti Vijeću glede donošenja mjera ograničavanja niti se nudilo ikakvo jamstvo da će transakcije koje su tako dozvoljene ili odobrene Vijeće automatski smatrati zakonitima. Odredbe navedenih uredbi posvećene postupcima odobrenja jasno su odvojene od onih posvećenih načelu zamrzavanja financijskih sredstava općenito i osobito zabrani zaobilaženja mjera ograničavanja [81]. Isto tako, iz teksta tih dviju uredbi nedvojbeno proizlazi da svako odobrenje nacionalnih tijela mora biti izdano na temelju ocjene od slučaja do slučaja svakog predloženog prijenosa – bilo da je riječ o zahtjevu za oslobađanje [82] ili za prijenos financijskih sredstava [83].

84. U tim okolnostima, žalitelj je u potpunosti mogao predvidjeti ne samo neusklađenost općih dozvola koje je izdavao Bundesbank s pravom Unije [84] nego i činjenicu da mu je Vijeće moglo u svakom slučaju nametnuti mjere ograničavanja pod jasnim uvjetima koje propisuju gore navedene uredbe.

85. Stoga je Opći sud s pravom odbio kao neosnovan argument koji se temelji na povredi načela zaštite legitimnih očekivanja. Stoga cijeli treći žalbeni razlog također valja odbiti kao neosnovan.

77 — Vidjeti presudu Schenker & Co. i dr. (EU:C:2013:404, t. 40. i sljedeće).

78 — Vidjeti točku 54. i sljedeće kao i točku 64. ovog mišljenja.

79 — Presuda HGA i dr./Komisija (EU:C:2013:387, t. 134.)

80 — Vidjeti, među opsežnom sudskom praksom, presude Nuova Agricast i Cofra/Komisija (C-67/09 P, EU:C:2010:607, t. 77. i navedenu sudsku praksu) kao i Alcoa Trasformazioni/Komisija (C-194/09 P, EU:C:2011:497, t. 71.).

81 — Vidjeti, s jedne strane, članak 7. stavak 4. Uredbe br. 423/2007 i, s druge strane, njezine članke 8. do 10. kao i, s jedne strane, članak 16. stavak 4. Uredbe br. 961/2010 i, s druge strane, njezine članke 17. do 19. i članak 21.

82 — Na temelju članaka 8. do 10. Uredbe br. 423/2007 i 17. do 19. Uredbe br. 961/2010.

83 — Na temelju članaka 11. Uredbe br. 423/2007 i 21. Uredbe br. 961/2010.

84 — Argument da nacionalna tijela imaju različita tumačenja od određenih institucija Unije stoga je postao bespredmetan, s obzirom na to da konačni problem nije bio jesu li transakcije izvršene prema postupku preko trećih osoba u načelu bile u skladu s pravom Unije, nego može li nacionalno tijelo na temelju uredbi br. 423/2007 i 961/2010 izdati odobrenje općenitog dosega za planirane transakcije bez provođenja analize od slučaja do slučaja.

D – *Četvrti žalbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava u tumačenju članka 32. stavka 2. Uredbe br. 961/2010 i načela proporcionalnosti*

1. Argumentacija žalitelja

86. Svojim četvrtim žalbenim razlogom žalitelj Općem sudu u biti prigovara, s jedne strane, to što je u točkama 204. i 205. pobijane presude smatrao da se on nije mogao pozivati na članak 32. stavak 2. Uredbe br. 961/2010, čiji je cilj zaštititi poduzetnike koji su, ne znajući da su to učinili, prekršili zabrane iz navedene uredbe, što bi bio slučaj s EIH-om da je Sud sporne transakcije smatrao zakonitima.

87. S druge strane, žalitelj prigovara Općem sudu da je odbio tužbeni zahtjev koji se odnosi na načelo proporcionalnosti. Naime, smatra da je zamrzavanje EIH-ovih financijskih sredstava, a o čemu je odluku donijelo Vijeće, bila neproporcionalna mjera.

88. Kao prvo, podsjećajući da je uvijek postupao u skladu s mišljenjima nadležnog nacionalnog tijela, EIH tvrdi da je Bundesbank mogao, primjerice, prestati odobravati korištenje postupka preko trećih osoba ili odbiti dati odobrenja koja je EIH zahtijevao na temelju članka 21. Uredbe br. 961/2010. Opći sud pogrešno je smatrao da takve mjere koje izbjegavaju nadzor Vijeća ne jamče isti učinak zaštite kao odluka o zamrzavanju sredstava i da je navedena odluka stoga prikladna i nužna. Naime, ako je Vijeće smatralo da je njemački sustav nadzora nedovoljan, moglo je naložiti toj državi članici da unaprijedi njegovu učinkovitost, što bi ona bila dužna učiniti na ime lojalne suradnje. Međutim, Opći sud u svojoj analizi nije vodio računa o potonjem. U svakom slučaju, neproporcionalno je nadoknaditi moguću pogrešku nacionalnog tijela mjerama ograničavanja, s obzirom na to da u odgovornost institucija Unije ulazi poduzimanje nužnih mjera radi izbjegavanja različitog tumačenja pravila Unije.

89. Kao drugo, Opći sud počinio je novu pogrešku koja se tiče prava kada je presudio da sustav izdavanja odobrenja uspostavljen člankom 21. Uredbe br. 961/2010 nije mogao osigurati preventivni učinak istovrijedan uvrštenju na popis osoba i subjekata čija imovina treba biti zamrznuta. Doduše, povreda navedenog članka 21. nužno će biti otkrivena *a posteriori*, ali to isto vrijedi za svaku povredu zamrzavanja financijskih sredstava subjekta koji je uvršten na popis. Članak 21. Uredbe br. 961/2010 imao je, dakle, isti preventivni učinak kao i EIH-ovo uvrštavanje na popis, i to uz manje ograničavajući učinak. Stoga je EIH zahtjev vezano za postupak preko trećih osoba podnio Bundesbanku prije nego što je započeo sa svojim transakcijama, a i zahtjevi podneseni na temelju navedenog članka 21. moraju biti podneseni prije izvršenja transakcije. EIH podsjeća da bi promjena Bundesbankovih smjernica bila dovoljna da odustane od tih transakcija, s obzirom na to da je uvijek postupao u skladu s uputama tog nacionalnog tijela. Dakle, nema razloga da se smatra da takva promjena ne bi mogla jamčiti preventivni učinak istovrijedan učinku zamrzavanja EIH-ovih financijskih sredstava. Među ostalim, EIH se poziva na dopis koji je uputila Austrijska nacionalna banka, a koji, prema njegovu mišljenju, pokazuje da je Vijeće bilo upoznato s Bundesbankovim stajalištem vezano za postupak preko trećih osoba prije EIH-ova uvrštavanja na popis i da ga je odobrilo [85].

90. Stoga je uvrštavanje Vijeća EIH-a na popis bilo neproporcionalno jer je Opći sud pogrešno pravno kvalificirao činjeničnu situaciju i iz spisa izveo u osnovi netočne zaključke.

85 — Vidjeti točku 39. ovog mišljenja.

2. Analiza

91. Iz članka 32. stavka 2. Uredbe br. 961/2010 proizlazi da „[p]redmetne fizičke ili pravne osobe ili drugi subjekti nisu ni na koji način odgovorni za kršenja zabrana iz ove uredbe ako nisu znali ili nisu imali utemeljeni razlog za sumnju da se njihovim djelovanjem krše te zabrane“. Članak 32. Uredbe br. 961/2010 odredba je koja oslobađa odgovornosti osobe ili subjekte koji se, u dobroj vjeri ili ne poznajući kontekst mjera ograničavanja, smatraju krivima za povrede navedene uredbe.

92. U tom pogledu, dovoljno je utvrditi da EIH – doprinijevši tomu da su iranske banke uvrštene na popis mogle pravilno izvršavati transakcije koje su bile onemogućene mjerama zamrzavanja, s obzirom na to da je i sam aktivan na financijskom tržištu, specijaliziran za usluge i djelatnosti vezane za Iran ili u Iranu i dijelom u vlasništvu subjekta uvrštenog na popis – ne može tvrditi da nije znao ili da nije mogao razumno sumnjati da je prekršio zabranu zaobilaženja mjera ograničavanja iz članka 16. stavka 4. Uredbe br. 961/2010. U tom pogledu, bez učinka je pozivanje na moguće izdavanje dozvola ili odobrenja Bundesbanka [86] kao i na dopis koji je uputila Austrijska nacionalna banka [87]. Kao što se na tim odobrenjima ili dozvolama ne mogu temeljiti legitimna očekivanja – kako sam to istaknuo u okviru analize prethodnog žalbenog razloga – oni nisu relevantni ni za procjenu može li se EIH osloniti na oslobađanja od odgovornosti na temelju članka 32. Uredbe br. 961/2010, uzevši u obzir činjenicu da ta odobrenja i dozvole u svakom slučaju nisu bili izdani u skladu s Uredbom. Naposljetku, kako je to Vijeće opravdano utvrdilo, čak i činjenica da se EIH mogao osloniti na članak 32. stavak 2. Uredbe br. 961/2010 nije prepreka njegovu uvrštavanju na popis jer on ispunjava uvjete za to iz članka 16. navedene uredbe, a takva mjera ograničavanja, po naravi zaštitna mjera [88], nije nužna za izricanje sankcije za vlastitu odgovornost EIH-a zbog povrede Uredbe koju je počinio. Iz ustaljene sudske prakse proizlazi da relevantnost postavljenih ciljeva akata Unije koji uspostavljaju mjere ograničavanja može opravdati negativne posljedice, čak i značajne, za određene gospodarske subjekte, uključujući one koji nisu nimalo odgovorni za tu situaciju koja je dovela do donošenja dotičnih mjera, ali su one na njih utjecale, posebno na njihova prava vlasništva [89].

93. Čini se da analiza Općeg suda vezana za članak 32. stavak 2. Uredbe br. 961/2010 nije zahvaćena pogreškama koje se tiču prava.

94. Vezano za proporcionalnost odluke Vijeća o žaliteljevu uvrštenju na popis osoba i subjekata čija imovina treba biti zamrznuta, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da „načelo proporcionalnosti čini sastavni dio općih načela prava Unije i zahtijeva da sredstva za provođenje odredbe Unije budu prikladna za ostvarenje ciljeva predviđenih dotičnom uredbom i ne smiju prelaziti ono što je nužno za njihovo ostvarenje“ [90]. Osim toga, Sud je također prepoznao da „je zakonodavcu Unije potrebno dati široku diskrecijsku ovlast u područjima koja uključuju njegovo sudjelovanje u odlukama političke, gospodarske i socijalne naravi i u kojima on treba izvršiti složene ocjene“ [91].

86 — Podsjećam da te dozvole ili odobrenja u svakom slučaju izdaju nacionalna tijela jedino na temelju podataka koje daju osobe ili subjekti koji ih zahtijevaju, pri čemu se ne provodi nikakva istraga, a ti podaci mogu navedena tijela dovesti u zabludu.

87 — U prilog ovom posljednjem i zaključcima koji se mogu izvući iz stajališta Vijeća u pogledu postupka preko trećih osoba, upućujem na točku 71. ovog mišljenja.

88 — Presude Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija (C-402/05 P i C-415/05 P, EU:C:2008:461, t. 358.); Afrasiabi i dr. (EU:C:2011:874, t. 45.) kao i Komisija i dr./Kadi (EU:C:2013:518, t. 130. i 132.)

89 — Presuda Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija (EU:C:2008:461, t. 361.)

90 — Presuda Melli Bank/Vijeće (C-380/09 P, EU:C:2012:137, t. 52.)

91 — Presuda Vijeće/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft (C-348/12 P, EU:C:2013:776, t. 120.)

95. U tom pogledu, valja istaknuti da žalitelj ne osporava zakonitost ciljeva postavljenih sustavom sankcija protiv Irana uspostavljenim Uredbom br. 961/2010 niti proporcionalnost kriterija za uvrštenje na popise osoba i subjekata čija imovina treba biti zamrznuta kao takvih, nego osporava jedino primjenu u vlastitom slučaju mjere ograničavanja koju je donijelo Vijeće. Međutim, treba imati na umu da svaka odluka o uvrštenju na popis u prilog borbi protiv širenja nuklearnog oružja u Iranu ostvaruje ciljeve povezane s održavanjem mira i međunarodne sigurnosti [92].

96. Kako sam to već istaknuo, sustav uspostavljen člankom 21. Uredbe br. 961/2010 – koji uključuje obavljanje nadzora nacionalnih tijela nad prijenosima koji zahtijevaju izdavanje odobrenja prije njihova izvršenja – po naravi je potpuno različit od sustava mjera ograničavanja definiranog u članku 16. Uredbe br. 961/2010. Naime, navedena uredba kao zaštitnu mjeru postavlja načelo zamrzavanja financijskih sredstava osoba i subjekata koji ispunjavaju uvjete uvrštenja na popise. To zamrzavanje popraćeno je i različitim mogućnostima oslobađanja putem odstupanja.

97. Nasuprot tomu, članak 21. Uredbe br. 961/2010 ulazi u općenit financijski nadzor i primjenjuje se na sve iranske osobe ili subjekte koji su dali nalog za prijenos ili kojima je bio namijenjen prijenos financijskih sredstava, a koji nastavljaju slobodno uživati u svojim financijskim sredstvima. Stoga žaliteljevo uvrštenje na popis na temelju članka 16. Uredbe br. 961/2010 proizlazi iz logike i ciljane specifične sustavnosti koji nemaju ništa s onima iz članka 21. navedene uredbe, znatno su šireg opsega, tako da se ne mogu činiti kao alternativa jedan drugomu.

98. Vodeći računa o predloženom cilju – a što je nesporno – provedbi članka 16. Uredbe br. 961/2010 u odnosu na žalitelja se čini kao prilično prikladna mjera, s obzirom na to da je njezin učinak zamrzavanje svih financijskih sredstava kojima raspolaže i da se stavljanje na raspolaganje – oslobađanje – dopušta jedino iznimno. Na taj način Vijeće osigurava da se EIH-ovim financijskim sredstvima ne koriste niti će se njima više koristiti subjekti koji su uvršteni na popis na način koji nije u skladu s Uredbom, a u skladu s onim što je Opći sud presudio u točki 202. pobijane presude. Iz ove tvrdnje proizlazi, naravno, da preventivni učinak koji osigurava provedba članka 16. Uredbe br. 961/2010 nije usporediv s učinkom koji proizvodi članak 21. iste uredbe, s obzirom na to da, podsjećam, u takvom slučaju subjekt o kojem je riječ ostaje upravitelj svojih financijskih sredstava.

99. Dodajem da opravdani razlog žaliteljeva uvrštenja na popis osoba i subjekata čija imovina treba biti zamrznuta ne treba tražiti u eventualnim manjkavostima njemačkog sustava financijskog nadzora te da se iz navodnih alternativnih mjera koje je predložio žalitelj, a koje se sastoje u promjeni Bundesbankovih smjernica postupanja ili poboljšanju navedenog sustava na nacionalnoj razini – poduzetim čak u ime lojalne suradnje – ne može zaključiti da te mjere predstavljaju valjanu alternativu mjeri zamrzavanja koja je nametnuta EIH-u. To tim više što se EIH-ova argumentacija ne temelji na postojećim, nego na *mogućim* alternativnim mjerama. Naime, većina mjera na koje se EIH poziva isključivo su budućeg karaktera, da ne kažem hipotetskog, a što ne može zadovoljiti Sud kada odlučuje o ocjeni što ju je Opći sud izvršio o proporcionalnosti mjere zamrzavanja EIH-ovih financijskih sredstava.

100. U pogledu ovih elemenata Opći sud s pravom je presudio da nijedna mjera koju je žalitelj predložio ne može biti smatrana kao alternativna mjera zamrzavanju EIH-ovih financijskih sredstava te da na istom temelju pruža istu razinu učinkovitosti, s obzirom na to da manje zahvaća u žaliteljeva prava i slobode.

101. Zbog svih prethodno navedenih razloga, smatram da četvrti žalbeni razlog valja odbiti.

92 — Presude Bank Melli Iran/Vijeće (C-548/09 P, EU:C:2011:735, t. 115.) i Vijeće/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft (EU:C:2013:776, t. 124.). Vidjeti također uvodnu izjavu 15. Uredbe br. 961/2010.

IV – **Troškovi**

102. U skladu s člankom 184. stavkom 2. Poslovnika Suda, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima. Na temelju članka 138. stavka 1. istog Poslovnika, koji se na temelju članka 184. stavka 1. tog Poslovnika primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da žalitelj nije uspio u postupku te s obzirom na to da je Vijeće zatražilo da žalitelj snosi troškove, prema mojem mišljenju, treba mu naložiti da snosi sve troškove povezane sa žalbom. Budući da je Ujedinjena Kraljevina sudjelovala u postupku pred Sudom na temelju članka 172. njegova Poslovnika, snosit će vlastite troškove u skladu s člankom 140. stavkom 1. tog Poslovnika.

V – **Zaključak**

103. Slijedom svih prethodnih razmatranja, predlažem Sudu da proglasi i presudi kako slijedi:

1. Žalba se odbija.

2. Europäisch-Iranische Handelsbanku AG nalaže se snošenje troškova Vijeća Europske unije.

3. Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske snosit će vlastite troškove.